За інженерні кадри

Виходить раз на тиждень

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 10 (466) | П'ятниця, 13 березня 1992 року. | Виходить раз на тиждень. | Ціна 2 коп.

Декілька думок з приводу...

Б. І. МОКІН, НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

На минулому тижні мали місце досить значні політичні події, як для України в цілому, так і для нашого інституту. З цього приводу я хочу висловити декілька думок, які, на мій погляд, допоможуть не тільки скласти уявлення про моє відношення до цих подій, як народного депутата, але й побачити кожному, хто прочитає ці рядки, деякі затінені аспекти згаданих подій.

Почну з події, що мала місце в середу, 4 березня. В цей день Верховна Рада України прийняла закон про приватизацію державних підприємств. Фактично — зробили, нарешті, перший крок до ринкової економіки. Боротьба навколо цього закону була тривалою і гострою. На жаль, він не відповідає моїй концепції, яка викладена в книжці «Щоб не було соромно перед дітьми...», але краще хоч такий, ніж ніякого. Головний недолік прийнятого Закону полягає в тому, що працівники збиткових підприємств мають можливість свої приватизаційні сертифікати обміняти на акції інших, прибуткових, фактично не пов'язуючи своєї долі з долею підприємства, на якому працюють. Така незалежність працюючих від результатів своєї праці та можливість одержання прибутку в іншому місці призведе до повного банкрутства багато збиткових підприємств, особливо в перші постприватизаційні роки. І тоді акції цих підприємств за безцінь скуплять або ділки тіньової економіки, або зарубіжні фірми. Вони перепрофілюють більшість підприємств на випуск прибуткової продукції — і це добре. Але спершу перепрофілізація призведе до розриву технологічних ланцюгів, що склалися між багатьма підприємствами, створення дефіциту там, де його ніколи не було, підвищення цін на товари, які того не варті.

Одне втішає, що ринок, потріпавши нам два-три роки нерви та спустошивши наші гаманці, вирівняє ситуацію і створить умови для швидкого заповнення товарних прогалин.

Саме це і утримало мене від критичного виступу під час обговорення закону про приватизацію, оскільки депутати - соціалісти в черговий раз могли провалити цей вкрай необхідний сьогодні закон.

А в четвер ми прийняли на Верховній Раді України закон про представника президента в області та районі. Завдяки цьому закону президент нарешті одержав підпорядковані особисто йому органи влади в областях та районах. Проте цей закон, як на мене, справляє враження будинку, стіни якого стоять не на свайному чи кам'яному фундаменті, а на піску. Ця аналогія виникає від того, що законом не передбачені представники президента в містах і селах. Там і далі керуватимуть органи місцевого самоврядування — ради, неефективність яких уже ні в кого не викликає сумніву. І я впевнений, що дуже скоро представники президента в областях та районах, переконавшись в неможливості налагодити управління на місцях через ради, поставлять перед Президентом та Верховною Радою України питання про доповнення закону в частині впровадження президентської влади до самого фундаменту державного устрою — міст і сіл.

Я не став виступати з цього приводу також, адже сьогодні Верховна Рада ще не готова «до похорон» радянської влади на місцях. Кожен овоч повинен дозріти: через місяць — другий представницької влади дозріє і цей. І тоді поправка до закону пройде спокійно і швидко.

Декілька слів про неповних дві доби голодування голови колгоспу із Миколаївської області, яке він сьогодні з радістю на обличчі припинив, одержавши обіцянку від президента, що посівна пальним забезпечена буде.

Поясню, чому це голодування ніким із депутатів не було сприйняте всерйоз, хоча більшість із нас вірила в його справжність.

Першою причиною несприйняття була сама постать голодуючого. Адже його чималенький живіт вказував на те, що голодування для нього є благом, і що голодувати йому, аби ввійти в норму, треба не менше місяця. І тому, якщо голодування худого Степана Хмари разом із студентами сприймалось як трагедія, то голодування товстого голови колгоспу, згідно з класичною формулою, уже виглядало як фарс.

Другою причиною несприйняття всерйоз голодування голови колгоспу було те, що за його спиною стояли сили, які відстояли уряд, коли народна рада поставила питання про його відставку. То хто ж міг повірити в те, що за якихось три тижні ці сили змінили своє ставлення до уряду на прямо протилежне?

А третя причина несприйняття полягала в тому, що в порядку денному сесії Верховної Ради на цьому тижні стояло питання про роботу уряду по забезпеченню посівної пальним, і тому всі розуміли, що голодування буде тривати тільки до розгляду цього питання — адже уряд не міг його виносити, не маючи запевнення, що з пальним буде усе гаразд.

Під час обговорення цього питання Леонід Макарович Кравчук ще раз продемонстрував, що він може яку завгодно ситуацію повернути собі на користь.

Підсумовуючи обговорення, він, підтвердивши складність ситуації, раптово запропонував прийняти постанову про введення надзвичайного економічного стану.

Дехто із депутатів сприйняв цю пропозицію президента майже «на ура», але більшість зрозуміла, що введення надзвичайного економічного стану, статус якого невизначений, одночасово з впровадженням закону про представника президента було б фактично узаконенням повернення до тоталітаризму.

Адже цією постановою ми надали б надзвичайні необмежні повноваження не стільки президенту, скільки уряду, який призвів нас до економічної кризи, і який, одержавши надзвичайні повноваження, швидко знайшов би спосіб закрити рота усім, хто вказував на його неспроможність вивести молоду українську державу із кризового стану.

Блискавично зреагувавши на опір залу та прийнявши до уваги пропозиції деяких депутатів, котрі йому підіграли, що спочатку треба відпрацювати закон про надзвичайний стан взагалі, Леонід Макарович зняв з голосування запропоновану постанову і погодився повернутись до неї після прийняття цього закону, проект якого, як виявилось, уже готовий до розгляду.

Таким чином, фактично цей раунд президент виграв. Верховна Рада, аби її не звинуватили в тому, що вона заважає президенту та його уряду виводити Україну із кризи, наділить його надзвичайними повноваженнями, але, грубо кажучи, трохи «поламавшись», щоб її не звинуватили у відступі від демократичних завоювань.

До речі, після створення державної Думи і введення надзвичайного стану Верховна Рада стане не потрібною ні президентові, ні урядові, і цікавість до її роботи буде згасати аж до днів прийняття нової конституції, після чого вона зійде з політичної сцени зовсім.

Із інститутського політичного сьогодення я хочу торкнутись проблеми прийняття присяги на вірність народу України співробітниками та студентами вузу, котрі є військовослужбовцями в запасі.

Переважна більшість воїнів запасу присягу прийняла, але є й такі, що відмовились це зробити.

На мій погляд, тільки ті студенти, які приїхали до нас вчитись із інших держав СНД і збираються повертатись після закінчення інституту додому, мають і юридичне і моральне право присягу на вірність народу України не приймати. Всі ж інші, хто пов'язує своє майбуття з Україною, такого права не мають. Адже захист держави є конституційним обов'язком кожного її громадянина, тому відмову від прийняття присяги сьогодні можна розцінювати, як відмову від громадянства України, Закон про яке Верховною Радою прийнятий, та, на жаль, завдяки загальній уповільненості уряду, до цього часу не впроваджений в життя його постановою.

Але, якщо студент не є громадянином України, то він повинен вчитись на засадах, обумовлених статутом вузу відносно іноземних громадян, тобто, по контракту з відшкодуванням витрат.

Якщо ж не є громадянином України викладач, то він не має права працювати у вузі за конкурсом, а повинен, як усі іноземні фахівці підписувати контракт на певний термін. І як усіх не громадян України, що працюють на її території, цього викладача не може брати під захист профспілка. Він не має права також претендувати на одержання від держави безкоштовного житла.

Цей мій аналіз, звичайно, обурить тих, хто відмовився присягати на вірність народу України, вважаючи це ущемленням своїх прав. Але треба речі називати своїми іменами — неприйняття присяги означає, що в лиху годину вони не тільки не збираються стати на захист України, а, можливо, і поповнять ряди тих, хто знову стане під червоні знамена нових Муравйових та Примакових.

На вченій раді я звернувся з проханням до керівників підрозділів провести роз'яснювальну роботу в колективах саме з таких позицій, і, сподіваюсь, що в нашому вузі всі воїни запасу вірно усвідомлять, наскільки важливою віхою у їх житті є прийняття присяги на вірність України. І вони присягнуть — добровільно і з ясним розумінням наслідків цього кроку, як для себе, так і для держави.

В цій статті я торкнувся тільки деяких подій минулого

(Закінчення на 2-й стор.).

Першорядної ваги подія відбувається нині в інституті — йдуть державні екзамени по спеціальностях. Понад тисячу студентів різних форм навчання мають переконати екзаменаторів в наявності у них достатньої теоретичної бази для виконання дипломного проекту.

Добре підготувався до цього важливого етапу факультет технології машинобудування.

На знімку: йде екзамен в групі ЗТМ-87. Ліворуч — голова ДЕК **М. І. Іванов** та член комісії **О. В. Дерібо.** Праворуч — студент **Олексій Лукінов.**

Фото С. ЛІСОВОГО.

АССОЦИАЦИЯ ЛИТЕЙЩИКОВ УКРАИНЫ (АЛУ), ВИННИЦКОЕ ОБЛАСТНОЕ ПРАВЛЕНИЕ АЛУ, ВИННИЦКИЙ ПОЛИТЕХНИЧЕСКИЙ ИНСТИТУТ

С 10 ПО 12 СЕНТЯБРЯ 1992 ГОДА.

ПРОВОДЯТ МЕЖДУНАРОДНУЮ НАУЧНО-ТЕХНИЧЕСКУЮ КОНФЕРЕНЦИЮ «АНТИФРИКЦИОННЫЕ И ИЗНОСОСТОЙКИЕ ЧУГУНЫ»

Задачей конференции является обсуждение вопросов структурообразования, термодинамических, кинетических и фазовых процессов в чугунах из антифрикционных и износостойких чугунов.

Конференция будет осуществлять работу по следующим направлениям:

Секция **1. АНТИФРИКЦИОННЫЕ ЧУГУНЫ.**

Секция **2. ИЗНОСОСТОЙКИЕ ЧУГУНЫ.**

Секция 3. **НОВЫЕ ТЕХНОЛОГИИ ПОЛУЧЕНИЯ И ПРИМЕНЕНИЯ АНТИФРИКЦИОННЫХ И ИЗНОСОСТОЙКИХ ЧУГУНОВ.**

Предприятиям и организациям, желающим командировать своих представителей на конференцию, предлагается:

1. Подать заявку по предлагаемой форме и тезисы докладов до 1 мая 1992 года в адрес Оргкомитета: **286021, г. Винница, Хмельницкое шоссе, 95 ВПИ, НИЧ на конференцию «Антифрикционные и износостойкие чугуны».**

2. Тезисы докладов (объем 2 листа машинописного текста) с документами для возможной публикации, оформляются в соответствии с прилагаемыми требованиями.

3. Для возмещения затрат, связанных с организацией конференции, необходимо перечислить на расчетный счет Винницкого политехнического института **№ 001609057/2 Укрсоцбанка г. Винницы, МФО 302010 400 рублей** за каждого участника с указанием названия конференции, шифр К-4.

Для иностранных специалистов **200 дол. США.**

На основании заявки и перечисления указанной суммы Вам будут высланы пригласительные билеты с программой конференции. Данное письмо является основанием для оформления командировочных документов.

В случае неявки участника перечисленные деньги не возвращаются.

Оргкомитет не обеспечивает билетами на обратный проезд.

Справки по тел.: 4-04-36, 4-72-22;

Бузынюк С. Н., Полищук М. В., Борзова С. М.

Ответственный за организацию и проведение конференции от ВПИ — к. т. н., доцент **Половинчук В. П.**

Председатель оргкомитета

д. т. н., д. х. н. професор **Жуков А. А.**

Смотри на обороте

Декілька думок з приводу...

(Початок на 1 стор.).

тижня, які мають неоднозначну трактовку. Реалії сьогодення такі, що кожний наступний тиждень може принести нам нові несподіванки і не виключено, що поки ця стаття вийде з друку, багато що зміниться в нашому житті, але ясно одне — всі ми, хто хоче незалежної України, незважаючи на те, любить чи не любить він президента, змушений буде йому допомагати, тому що ми на це приречені Історією.

Бо в іншому випадку до влади на Україні прийдуть не демократи, як на те сподівається дехто із них, а сили, які потягнуть нас знову у лоно «великої неподільної Росії» на правах тієї ж сировинної напівколонії.

І тому, критикуючи президента, відвертаючи його від недемократичних кроків, кожен із патріотів України повинен підставляти своє плече під той тягар, який народ звалив на плечі президента, довіривши йому справу побудови незалежної української держави.

І нехай і йому і нам щастить у цій справі. Тисячоліттям страждань народ України, усі ми, заслужили на це щастя.

Вінницький політехнічний інститут, Вінницька обласна рада спілки НДТ

проводять з 17 по 20 березня 1992 року XXI науково-технічну конференцію професорсько - викладацького складу, співробітників інституту з участю інженерно-технічних працівників підприємств Вінниці і області на тему «Результати науково - дослідних робіт та їх впровадження у виробництво».

Порядок роботи конференції:

17 березня о 14 год. 30 хв. — відкриття (по факультетах).

18 березня з 14 год 30 хв. — робота секцій (аудиторії факультетів).

19 березня — підведення підсумків (по факультетах).

Взяти участь у конференції запрошуємо всіх викладачів Інституту, співробітників, студентів.

ОРГКОМІТЕТ.

ПРАВИЛА ОФОРМЛЕНИЯ ТЕЗИСОВ ДОКЛАДОВ

1. В оргкомитет необходимо направить 2 экз. тезисов доклада (1 машинописная страница) и 1 экз. экспертного заключения.

2. Материалы печатаются на белой бумаге (210—297) с одинаковой интенсивностью (использовать черные машинописные ленты средней жирности) через 2 интервала. Расстояние от края бумаги до текста: снизу — 30 мм, слева и сверху — 25 мм, справа — 15 мм.

3. Формулы, рисунки и другие вставки вписываются от руки черной тушью или чернилами. Страницы нумеруются карандашом в верхнем правом углу листа.

4. В первой строке указывается слева УДК, справа — инициалы и фамилия авторов строчными буквами. Через три интервала печатается прописными буквами заголовок, в котором перенос слов не допускается. Далее через три интервала после заголовка печатается текст материалов.

5. Литература оформляется по стандарту, ссылка на литературу пишется арабской цифрой в скобках.

6. Второй экземпляр тезисов подписывается авторами и приводится телефон, адрес для переписки..

7. Пересылать тезисы докладов следует в конвертах соответствующего формата во избежание деформации.

Без одновременной оплаты бланк заявки недействителен! Заявку высылать обязательно! **286021, г. Винница, Хмельницкое шоссе, 95, ВПИ.** Оргкомитет по проведению конференции «Антифрикционные и износостойкие чугуны».

ЗАЯВКА

Наименование предприятия (организации)
Почтовый индекс и адрес предприятия
Телефон
Название доклада
Потребность: в гостинице: да, нет, (подчеркнуть).

Подтверждаем наше согласие участвовать в конференции «Антифрикционные и износостойкие чугуны» командируем
участников.

Деньги в сумме ————руб. из расчета руб. на одного участника (на покрытие расходов по проведению конференции) перечисляем на **р/с № 001609057/2 Укрсоцбанка г. Винницы, МФО 302010** поручением, договором, почтовым переводом (подчеркнуть)
№ от 1992 г.

Сведения об участниках
№ пп: Фамилия, И. О.: занимаем, должн.
м. п.

Директор
Гл. бухгалтер

НА ВЧЕНІЙ РАДІ

Вчена рада на своєму засіданні минулої п'ятниці обговорила цілу низку питань поточної діяльності вузу. Заслухано, зокрема, звіт комісії, котра вивчала стан дослідно - експериментальної бази інституту.

Відзначалося, що на придбання обчислювально - електронної техніки витрачається основна маса держбюджетних коштів. За станом на 1 березня минулого року, тобто, за старими цінами цього обладнання числиться на 32 з половиною мільйони карбованців.

Що й говорити — суми величезні. Але, на жаль, дорогоцінне устаткування використовується не найкращим чином. Деяке не використовується взагалі і тільки займає приміщення (кафедри АП, ТКМ, НГ та МГ, КБ «Спекл») або зберігається на складі (кафедри фізики, АСУ). Частина обладнання тимчасово не використовується (кафедра НГ та МГ), або використовується. лише по декілька годин на тиждень (каф. МРВ та ВК). Щодо ЕОМ, то майже неможливо (крім обчислювальних центрів) з'ясувати ефективність їхньої роботи. В наукових лабораторіях відсутні журнали індивідуального обліку годин роботи на ПЕОМ викладачів та наукових співробітників. Напрямок робіт на ЕОМ завідуючих кафедрами не завжди належним чином контролюється.

Гірше того. Багато обчислювальної техніки часто-густо виступає в ролі такого собі престижного умеблювання кабінетів завкафедрами та інших посадових осіб. Вся ця техніка практично не охороняється.

Система матеріальної відповідальності, що склалася в інституті, призводить до того, що обладнання, яке ще довго могло б служити в навчальному процесі, розукомплектовується, розкрадається.

Вчена рада заслухала також доповідь заступника голови методичної ради ВПІ доцента І. Б. Матвеєва про поліпшення стану курсового проектування, де допущено немало серйозних хиб і недоліків, особливо в дотриманні певних стандартів. Серйозні упущення виявлено в архіві, що дуже ускладнює аналіз стану курсових проектів. Заплутана схема зберігання, незручне укладання робіт, не виконується наказ по графіку здачі проектів. Перевірка торкнулася двох третин випускаючих кафедр та курсових проектів 10 груп різних факультетів. Задовільний рівень робіт в основному тільки на ФАМІ. Добре поставлена ця справа на кафедрі АІВТ (зав. каф. доцент В. О. Поджаренко).

Але аналізувалися не здобутки, а недоліки, на яких була зосереджена основна увага вченої ради.

Политический фельетон

Дорогому Яше из Тель-Авива

СЛАВА богу, дождался твоего письма. Что я тебе скажу? Как видно из твоих слов, и у вас, на земле обетованной, курочек с неба не снимают и кныши с маком на деревьях не растут. Так что везде хорошо, где нас нет. Но если ты уже там, то не ударь носом в грязь, крутись, как жених перед невестой, на карачках ползи, убирая улицы — может доберешься к калытке с шекелями и станешь багатым алимом, если, конечно, тебя преждевременно бог не уберет в мир иной.

Братка мой, тебя интересует, что у нас? Так могу тебе сказать, что у нас, как в Нагорном Карабахе: живем с надеждой, но в великом страхе. Все хотят стать президентами, премьерами или на худой конец кооператорами-махинаторами. Помнишь, когда всех нас, «лауреатов пятой графы», иначе, как хитрыми лавочниками не называли, и не дай Бог, если какой-то бессовесный мясник или продавец зельцерской воды слукавит на пятачок — вся общественность вставала на дыбы, клеймила позором всю нашу, как теперь говорят, национальную меньшину (как будто только среди нас водятся проходимцы).

Теперь вместо нас к прилавкам и на базы пришли они, так я тебе скажу, что далеко не у всех оказались ангельские крылушки, иногда даже трудно сказать, где кончается торговля и начинается обыкновенное злодейство — объегоривают не каких-то отдельных покупателей, а целое государство. Можешь себе представить, прикарманивают добро вагонами, пароходы, танки отправляют налево. И ничего. не клеймят, не возбуждают. Как говорит сосед Исаак Маргулис: чем больше вор, тем приятней обворованному.

Вообще у нас — постоянный драмтеатр, только меняются артисты и декорация. Еще вчера главные роли исполняли эти, как их называли, номенклатурные работники, которые на черных «Волгах» разъезжали и большой фурор поднимали. Чуть что—они собирали свои бюро и делали оргвыводы, по одному месту давали. Теперь наоборот, — их на площадях разгоняют, дубинками пинают. Одним словом, кто был всем, тот стал ничем. И наоборот, вчерашние «винтики» стали большими пурецами и раскомандовались. Только их никто не слушает, как сказал тот же Маргулис: «Президент издает указы, а погоду делают базы».

Вот я и говорю, что не надо перечеркивать все то, что было раньше, например, такое партийное изобретение, как бюро. Помнишь анекдот о бойне под названием «бюро», о том, как после заседания такого бюро человек менялся вкорне: пришел директором, а выходил оттуда свиньей и наоборот: приводили свинью, а выходил директор, управляющий.

Если бы сейчас действовали такие бойни-чистилища, сколько бы мы получили свинного мяса за счет переработанного тупого партпоголовья и сколько бы вчерашних, низведенных властью имущих до скотского положения, умных, способных людей стали бы умелыми руководителями, государственными деятелями?

Но хватит о политике, обращусь к делам насущным. Думаю, о ценах комментариев не требуется — они стали свободными, то есть их никто не держит, но ведь известно, что значит спущенный с цепи злой пес — если не укусит, то обязательно обгадит. И мы уже с ног до головы в дерьме дикой либерализации. Что тебе сказать — даже тюлька теперь задрала нос, стала рыбкой золотой. Не хватает только Пушкина, чтобы о ней написал сказку. Ну, а о более интеллигентных предметах таких, как индюшки, цыплята, одежда и обувь — говорить не приходится. Ты б когда то мог подумать, что пятикопеечный пузырек зеленки или крышка для консервирования сравняется по цене с буханкой хлеба? После такой либерализации зеленка должна покраснеть от стыда. Все стали большими математиками, — усиленно умножают и отнимают, будто других действий в арифметике уже нет.

В нашем городском парке, как тебе известно, почти все было бесплатным. Люди приходили послушать духовой оркестр, лекцию, поиграть в шахматы. Теперь и здесь за все плати, даже за воздух. За вход в, так называемый, шахматный павильйон (металлическая клетка, где нет ни тепла, ни вешалки, ни кислорода для дыхания), дирекция требует за пользование шахматами вывернуть карманы, в десять-пятнадцать раз повысив стоимость билета, будто эти замурзанные кони и слоны требуют питания и ухода. Как видишь, и парк наш не отстает в этом деле, как говорит украинская пословица: «Кують коня, а жаба й свою підставляє лапу».

Такое же положение с театром, концертами, кино— везде баснословные цены. Так что «уважаемым» пенсионерам остается теперь только сидеть дома и с интересом наблюдать за тараканами, освобожденными от ответственности, благодаря той же либерализации и в химической промышленности.

Теперь о занятости. Ты пишешь, что у вас с работой плохо. Это действительно беда. Могу себе представить, что там у вас делается, когда даже такому квалифицированному сапожнику, как ты, некуда руки приложить. У нас такой беды нет. В настоящее время тебе б цены не было — работы сколько хочешь, даже в Верховном Совете. Ты, наверно, слышал, что почти все законы, принимаемые на сессиях, возвращают кому-то на доработку. Значит, гонят брак, кому-то надо исправлять. Вот и есть работа.

Одним словом, все как было в лучшие застойные времена: одних сокращают и тут же из их числа создают новые конторы, упраздняют и открывают, перелицовывают и переименовывают, ужами выкручиваются, но все остается по-старому, как говорит наш Исаак Маргулис: новая идея — как новая болезнь — умрешь обязательно, зато не от старой язвы.

И я тебя могу понять, дорогой Яша, когда ты говоришь, что тебя тянет назад, что хотел бы умереть и быть погребенным на земле отцов. Что ж возвращайся. Могу тебя заверить, что в настоящее время долго тебе не придется мыкаться — при таких ценах и таких Карабахах твоя мечта быстро осуществится. Только желательно, что б ты прихватил с собою те пять ящиков, в которых вывез свое барахло. Имея столько досок и гвоздей, мы могли бы с тобой еще прилично пожить, стать уважаемыми в городе людьми.

На этом кончаю. Привет и наилучшие пожелания передает Исаак Маргулис и его цветущая жена — Сара.

Твой брат Гриша.

Письмо подготовил к печати Л. НОВИНСКИЙ.

Маємо магазин...

Схоже на те, що інститутська «служба соціального забезпечення» набирає обертів. На 1-му поверсі ГУК вже більш-менш регулярно працює магазин, який за асортиментом товарів можна назвати універсальним, бо привозять сюди та продають і продовольчі, і промислові товари, і речі побуту.

Приміщення ще мало схоже на звичний для всіх магазин — нема ні полиць, ні прилавку, ні каси. Певне, нашим господарникам не вдається виконати обіцянку— швидко обладнати цей торговельний заклад. Навіть простої вивіоки, таблички про розпорядок роботи не спромоглись забезпечити. Тим часом, торгівля йде. Працівниця відділу постачання Інституту Валентина Олександрівна Холявко, яка взялась на громадських засадах обслуговувати відвідувачів, досить вправно реалізує наявний товар. Цього дня тут у достатньому виборі були чашки, кружки, чайники, каструлі, і хоч ціни так само, як в державних магазинах, кусаються, люди їх беруть. Про це свідчать купи обгорток і коробок, залишені в кутку.

За короткий час в інститутському магазині продано всякої всячини, у тому числі консервованих яблук, слив, томатного соку, свіжого винограду на суму понад 80 тисяч карбованців..

Яким би бідним не був асортимент (а він усюди такий) магазин в нашому вузі — справа потрібна і зручна, в усякому разі жінки задоволені — не треба далеко ходити за такими покупками. Правда, поки-що відсутня інформація про його роботу і надходження товарів. Можемо тільки порадити частіше навідуватися на 1-й поверх ГУК, найкраще зранку до обіду.

І. ЛИСЕНКО.

«За инженерные кадры» — щотижнева газета колективу Вінницького політехнічного інституту, обласна друкарня управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021 Вінниця, Хмельницьке шосе, 95. політехнічний інститут, кімната 0220. Телефон: 4-74-17. Редактор І. ВОЛОШЕНЮК. Тираж 1500. Зам. 1868.